

15. márczius, 2008

Bobory Zoltánnak

Az ezernyolcszázhoz a negyvennyolc
ragasztószalaggal tapad,
a negyvenkilenc, mint az aradi kányák feje,
félrebillen.

Egy ripacs bonviván
a hazámról dalol,
meg arról, hogy esküszünk, esküszünk...

Aztán előkerül Európa,
a gyönyörű nő,

a cigány, meg a vonója,
hogy: húzd rá, cigány, húzzad jobban,
mert mulatós kedvem van!

A nagybögőből előmászik
a Hajmási Péter, meg a Pityke Pál,
két fővárosi ribanc forog, pereg, sereg
a színpadon,

a kőpadon meg ott a nemzet...

Előttünk a virágvasárnap és a csonkahét,
Nagypénteken a templom függönye
kettéhasad, a Nap elsötétül és a holtak
föltámadnak.

A keresztfán ott a nemzet,
s árulója ránk öklendezi, hogy:
éljen a magyar szabadság,
éljen a haza!

Egy dicstelen évfordulóra

Ami nektek örömnep,
az nekünk gyásznap.

„Ilyen az élet.”, meg

„A történelem könyörtelen!” – mondhatnátok.

És igazatok is lenne.

Csak éppen tudjátok: ami nektek örömnep,
az nekünk gyásznap. Mert a ti

döntések nyomán kerültek idegbeteg

tanítók iskoláinkba, akik nádpálcával

verték apáink és anyáink fejébe az azbukát,

majd hajtották őket a testvéreik elleni háborúba.

Nektek köszönhetjük az ártatlanul kivégzettek

tízezreit, a Tiszába, jeltelen gödrökbe lőtt

mártírokat, a gyűjtőtáborokat. És nektek

köszönhetjük ezt a legújabb háborút is,

aminek még nincs vége, de már emberek

százezrei pusztultak bele, milliók váltak

hajléktalanná úgy, hogy otthonaikat leromboltátok,

vagy úgy, hogy otthonaikból kiűztétek őket.

A ti döntések küldte a frontra az alig

tízennyolc éves félig még gyerekeket, akiket

Vukovár *főszabadítására* hajtottatok, akikkel hullákat
égettetek és szántattok bele a földbe.

A ti döntések miatt lett belőlük, és lassan

mindannyiunkból klinikai eset, és miattatok mentek

el azok, akik a ránk mért fizikai és

szellemi terrort nem tudták elviselni.

Ne feledjétek, mert mi sem fogjuk

feledni: ami nektek ünnep, az nekünk gyásznap.

Magyarkanizsa, 1993. november 25.

Melléd ülnék

Melléd ülnék, szegény, árva Gyóni Géza,
ha többre nem is, csak egy éjszakára,
hogy egy korty bor, meg egy falat kenyér mellett
feledjük a pártoskodókat, a vitézkedőket!
Tarisznyámban összekotornám a maradék morzsát,
szalonna bőrét és egy fél fej vöröshagymát.
Ha többre nem is, csak egy éjszakára...

Melléd ülnék, szegény, árva Gyóni Géza,
hogy elmondjam neked: már nem csak a tető a roskatag,
hanem alapjaiban rendült meg a haza,
és mégis vannak, kik a szálkát keresik,
pedig a gerendák reccsenése az édig hallik!
Csak egy éjszakára felednénk az árulást!
A nyitva felejtett ajtón szél rohangál...

Melléd ülnék, szegény, árva Gyóni Géza,
hogy veled osszam meg az utolsó lyukas garast,
mert az uzsorások miatt nekünk csak ennyi maradt, –
egy éjszakára csak, erre az egyre talán ez is elég,
a többi úgyis mindegy már, hisz légörvényben forgunk,
mint falevél, fölöttünk elborult a csillagos ég,
alattunk a föld mocsaras, bűzlő ingoványba vész...

Melléd ülnék, szegény, árva Gyóni Géza,
mert együtt talán könnyebb lenne elúzni
a hitetleneket és az üzérkedőket,
elúzni őket, csak egy éjszakára, el a hazából,
őket, kiknek Mammon az egyetlen istene,
mert ellopnak tőlünk mindent: a földet, a vizet, a lelkeket!
Tomboló fürgeteg, söpörd ki a hitetlen üzérkedőket!

Melléd ülnék, szegény, árva Gyóni Géza,
mert ketten könnyebben győznénk
a csahos nyelvvel hazaszeretők fölött,
kik elhazudják a sintérgödörbe lőtt,
összedrótózott hullák megcsonkított, meggyalázott áldozatát.
Sírva kiáltanám: Istenem, ne többet!
Egyetlen éjszakára, csak egyetlen éjszakára könnyítsd meg szenvedésüket!

Ülnék melléd, szegény, árva Gyóni Géza,
hátha egy éjszakára feledném a jajkiáltásokat,
a fölperzselt földet, a megégett embereket,
a fölgyújtott szárkúpok fölött keringő füst-lelkeket.
Ködbe vész a föld, az aknagránát szaggatta mezők...
Csak egyetlen éjszakára élnék át ők,
a csahos nyelvvel hazaszeretők, ezt a tömérdek kínt!

Melléd ülnék, szegény, árva Gyóni Géza,
 ha többre nem is, csak egy éjszakára,
 hogy egy korty bor meg egy falat kenyér mellett
 feledjük a szenvedéseket.

Tarisznyámban összekotornám a maradék morzsát,
 szalonna bőrét és egy fél fej vöröshagymát.
 Ha többre nem is, csak egy éjszakára...

Szentek hóhullásban

Magyarkanizsa szobraihoz

Ötven éve megcsonkítva...

János, a keresztelő: fejetlen madárként
 lebeg a város fölött –
 a sűrű hóhullásban
 szárnyával beborítja azt.
 A vörös csillagos szajha Salomé
 karját is törette.
 De ne feledjétek: fej és kar nélkül is
 hirdeti számotokra a végítéletet.

Anyánk arca összezúzva.
 Tátongó mélység a
 szemgödör helyén. Kút,
 melybe belezuhanunk. Mélység,
 ami elnyel bennünket. Árok,
 ami magába fogad.
 Mária-anyánk arca összezúzva.

Lefejezett Krisztus a keresztfán.
 A próféta szava megcsalattatott:
 csontját törték,
 kezét csuklóból levágták,
 Krisztus csonka teste a keresztfán.

